

KERSTMIS

Jezus is geboren voor ieder kind
wij zagen zijn ster in de verte. +

Wijzen trekken samen door weer en door wind,
herders spelen hun fluitconcerten.

Een gelukkig Nieuwjaar
blij nieuws voor elkaar, +
want een Redder is voor ons geboren.

+ En vertel het voort,
stel een goed gebaar,
wat je geeft gaat nimmer verloren. +
Dank u wel en een Gelukkig Nieuwjaar.

(Sterrezingers lied)

Zalig Kerstmis en een gelukkig Nieuwjaar

Dank uit India

EEN STRAALTJE HOOP VOOR GEHANDICAPTEN

Het Bhagya Memorial St. Louise tehuis voor verstandelijk en lichamelijk gehandicapten bestaat dank zij het herhaaldelijk geuite verzoek van de bevolking van Kanjiracode. De onnoemelijke pijn van familieleden die vanwege een verstandelijk of lichamelijk gehandicapt kind beperkt worden in hun gewone leven en werk in het gezin, wordt niet opgemerkt of genegeerd. Sommige ouders beschouwen het kind als een last, terwijl andere het koesteren en alles opofferen voor hun welzijn. Maar ondanks hun goede wil worden de gehandicapten verwaarloosd en blijven verstoken van de noodzakelijke aandacht. Een onderzoek bracht aan het licht dat er in dit gebied veel gehandicapten zijn en dat er tot nu toe nog geen instelling voor hen is. Wij, de Dochters van Liefde van St.-Vincent

Het tehuis voor gehandicapte kinderen in aanbouw

de Paul, helpen in verscheidene delen van India en willen enkele straaltjes hoop brengen in het leven van deze achtergestelde mensen. Wanneer zij de juiste training en therapie krijgen, kunnen veel van deze kinderen thuis verzorgd worden. Dus zijn we beginnen te zoeken naar de middelen. God zij dank bent u ons met financiële hulp tegemoet gekomen. De bouw van het tehuis is begonnen zoals te zien op de bijgesloten foto. Inmiddels zijn de zusters betrokken bij de sociaal-pastorale activiteiten en welzijnsprogramma's voor de gehandicapten. Dank u zeer en we verheugen ons bij voorbaat over uw voortdurende hulp zonder welke we niet door kunnen gaan. God vergelde het u met Zijn veelvoudige zegeningen.

*Zr. Rose Kidengean DC
Karnataka, India*

DANK VOOR AUTO'S

Wij danken u hartelijk voor uw gift. Hierdoor hebben wij twee auto's kunnen kopen voor ons apostolaat.

Wij, zusters Dominicanessen, werken al meer dan 25 jaar in Indiaranagar, in Bangalore. Wij zijn dienstbaar in de pastorale zorg in de parochie en de emancipatie van de bewoners van de slums (sloppenwijken). We werken in zeven slums in en nabij Indiaranagar in de Maria Kirana crèche en in zelfhulpgroepen (SHG-Project) voor vrouwen. 120 Kinderen tussen 2 en 6 jaar worden in de crèche opgevangen zodat hun ouders kunnen gaan werken. Zij krijgen hier ook een ontbijt en een middagmaal. Wanneer de kinderen 6 jaar worden, gaan ze naar school en worden ze verder geholpen de middelbare school af te maken. De kosten van dit onderwijs worden door ons betaald. Iedere dag wordt er na schooltijd een uur gratis huiswerkbegeleiding gegeven omdat de sfeer in de slums het leren niet stimuleert. Een keer per jaar gaan we met de kinderen op picknick om plezier en ontspanning te hebben. Er is ook een "kinderparlement" om de situaties en problemen te analyseren en oplossingen te vinden. Ze krijgen training door seminars, workshops en activiteiten om hun in staat te stellen een positiever beeld te krijgen m.b.t. sociale, politieke en educatieve gebeurtenissen en om deze in het juiste perspectief te zien. De vrouwen in de slums zijn georganiseerd en door het SHG-project gemotiveerd om in hun leven voor zichzelf op te komen en een waardig leven te leiden. Zij krijgen seminars en workshops om te leren zich

te bevrijden van de eeuwenoude mythes die hen tot slavinnen maken in een door mannen gedomineerde samenleving. Voor de economische emancipatie zijn systemen voor microkredieten en microfinanciering geïntroduceerd waarvan vrouwen profiteren om een beter inkomen te verwerven door kleine bedrijven op te richten. Ons uiteindelijke doel is voor en met de bewoners van de slums een vrouw- en kindvriendelijke maatschappij

De kinderen ontvangen bij ons ook ontbijt en middagen

te creëren waarin hun fundamentele rechten gerespecteerd worden en iedereen als gelijk beschouwd wordt. We maken geen onderscheid in kaste, klasse en geloofsovertuiging. We zijn ook actief betrokken bij de bevordering van kleine christelijke gemeenschappen om het Goede Nieuws van de liefde van Jezus te verspreiden. We nemen actief deel aan de geloofsvorming van de kinderen van de parochie.

*Zr. Mariamma Paul Ollukaran OP
Karnataka, India*

DE EERSTE NACHTMIS MET JONGEREN

Ik herinner me nog goed dat ik benoemd werd tot pastoor van een kleine parochie in Cambodja in Phnom Penh, die precies dertien jaar geleden was gesticht. In 1933 kwamen zes mensen, die vele moeilijke jaren in een vluchtelingenkamp in Thailand hadden overleefd, terug in Cambodja. Ze besloten samen de zondag te vieren, ofschoon ze vaak zonder priester waren en dus ook zonder de Heilige Eucharistie. Het ontbrak hen aan een echte godsdienstige vorming, maar hun geloof had hen geholpen de moeilijkste tijden te doorstaan. Nu bestaat hun gemeenschap van gelovigen uit 100 personen.

We waren de enige Katholieke gemeenschap in de hele stad, die Kerstmis vierde. Ongeveer 350 personen kwamen voor de eerste Nachtmis. De liturgie was heel eenvoudig en de meeste deelnemers waren jongeren. Een aantal jongeren was

boeddhist. Ze waren uit nieuwsgierigheid gekomen; ze wilden weten waarom hun katholieke vrienden zoveel interesse hadden voor het vieren van de verjaardag van Jezus. We realiseerden ons dat we een van de jongste katholieke gemeenschappen ter wereld waren en konden onze gevoelens en tranen van vreugde niet verbergen: we waren ons bewust dat Jezus, de Redder van de wereld een van ons was geworden.

Lieve vrienden, neem van deze jonge gemeenschap de hartelijke wensen voor Kerstmis aan, waarmee we onze dank willen uiten voor jullie hulp en zorg voor onze lokale Kerk. Moge Jezus Christus door het geloof in uw hart wonen en u altijd zegenen. U bent steeds aanwezig in ons hart en in ons gebed.

*Pater Mario Ghezzi
Phnom Penh, Cambodja*

TSARAZAZA - EEN THUIS VOOR KINDEREN

Pater Zdzislaw Grad is een lid van de Missionarissen van het Goddelijk Woord (SVD) en werkzaam in Madagaskar. Hij vertelt over zijn werk bij de stam Antambahoaka. Dit keer gaat het over het begin van een tehuis voor verlaten kinderen.

Ik had de vreugdevolle gelegenheid om deel te nemen aan de openingsceremonie en de wijding van de Tsarazaza oftewel het Tehuis van de Goede Kindsheid in Mananjary, Madagaskar. Het was een bijzondere dag voor mij omdat ik er vanaf het aller-eerste begin bij betrokken was. Vier jaar geleden vroeg dokter Laura Galatero, een Italiaan die directeur is van de stichting *Costruire Insieme* (Samen Bouwen) en tevens begunstiger en medewerker in ons missiewerk, mij om hulp bij het vinden van

Kinderen samen met dr. Galareto en vrienden voor hun nieuwe tehuis

een bouwkaavel en bij het opstellen van een plan voor een tehuis voor ondervoede en verlaten kinderen. Ik werkte toen in de stad Mananjary en daarom was ik in staat om aan dit project mee te werken.

De stichting *Costruire Insieme* heeft vele jaren samengewerkt met de missionarissen van het Goddelijk Woord in Madagaskar. Ze hebben ons geholpen met de evangelisatie en met projecten zoals de aanleg van putten in diverse bosdorpen om de inwoners van goed drinkwater te voorzien, wat de basis is voor een gezond leven. Zij hebben ook apotheken gesticht die zij onderhouden en runnen. Veel mensen hebben profijt gehad van hun werk. Wij

missionarissen ondersteunen ook een aantal scholen.

Het idee om ondervoede kinderen te helpen, ontstond in het district Pangalana, waar een van onze missionarissen, pater Bebjak, enkelen van hen opgenomen had. Hij bouwde een hut van palmbladeren en vond een pleegmoeder om voor hen te zorgen. Naarmate het aantal kinderen toenam, groeide ook de behoefte aan hulp. Pater Galla zette het werk voort met hulp van de Italiaanse stichting. Het werd al snel duidelijk dat een meer betrouwbare regeling nodig was, zodat uiteindelijk het tehuis in Mananjary gebouwd werd.

De bouw duurde lang. Financiële ondersteuning was beperkt, maar het hoofdprobleem was de betrouwbaarheid van de hoofdaannemer. Als je niet continu op de bouwplek aanwezig was, werd er niet gewerkt. Ik was in het bijzonder teleurgesteld door de metselaars en de timmerlieden bij wie alles om geld draaide. We verloren nogal wat geld voordat we een fatsoenlijke aannemer vonden.

Bisschop Alfredo knipt bij de opening het lint door

Met Gods hulp brak uiteindelijk de dag van de wijding aan. Ik koos voor dit huis de naam "Tehuis van de Goede Kindsheid". Enkele maanden voor de officiële opening woonden al twaalf kinderen van het dorp Ambohitsara, in het district Pangalana in dit tehuis. Bij het begin van de bouw had ik veel fruitbomen op het bouwka-vel geplant: papaja-, kokos-, bananen-, pijnappel-, mangobomen enzovoort. Als gepassioneerde tuinier plantte ik ook vanilleplanten. Madagaskar is een van de weinige plaatsen in de wereld waar men met succes vanilleplanten kan verbouwen. In de voortuin plantte ik rokari-pijnbomen en ravinala-palmen, die in Madagaskar overal groeien. De takken van de ravinala-palm strekken zich uit van het oosten naar het westen, de baan van de zon volgend. Deze takken worden vaak gebruikt om de muren en daken van hutten te maken.

De openingsceremonie werd bijgewoond door de bisschop van Mananjary, Mgr. José Alfredo, die vergezeld werd door een menigte missiepriesters en door bijna alle missionarissen van het Goddelijk Woord uit de zuidelijke provincie. Ook waren ambtenaren van de stad aanwezig, veel

Het huis is omgeven door een tuin

zusters en talloze vrienden en bekenden van Mananjary. In totaal waren er enkele honderden mensen. Tijdens de heilige Mis dansten en zongen de kinderen met enthousiasme, behalve de jongste, de driejarige Augustine, die gedurende de gehele Mis vredig in een bedje lag te slapen. In de diverse toespraken van die dag, werd duidelijk wat de functie van het huis was: het aanbieden van een plek voor ondervoede kinderen waar ze veilig zijn en kunnen herstellen. Zodra de kinderen weer op krachten gekomen zijn, worden ze naar hun familie teruggestuurd. Maar ik heb gezien dat deze kinderen vaak geen plek hebben om naar terug te keren en vaak willen ze niet terugkeren. Zij vinden veiligheid en geluk in het tehuis, waar hun verzorgster de enige moeder is die ze ooit gekend hebben.

Het Tehuis van de Goede Kindsheid is een voorbeeld van hoeveel goeds tot stand kan komen door kleine bijdragen van vele goede mensen. Het is niet nodig miljoenen dollars uit te geven. De stichting *Costruire Insieme* heeft iets meer dan 100 leden die hebben deelgenomen aan vele charitatieve en missionaire activiteiten.

Kinderen van het tehuis verwelkomen hun gasten

Dit is een goed voorbeeld voor ons allen om actiever en meer betrokken te raken in het missiewerk, wat ook onze christelijke plicht is.

Na de officiële opening kwamen we bij elkaar voor een koud drankje. De hitte in deze tijd van het jaar (januari) is in Madagaskar bijna ondraaglijk. Het had al bijna een maand lang niet geregend, wat een ramp is voor deze regio. Als je hierbij ook nog de tropische luchtvochtigheid voegt, dan voelt het alsof je geroosterd wordt! Bij dit drankje werden de gasten nog getraakteerd op liedjes en dansen van de kinderen om uitdrukking te geven aan

hun dankbaarheid voor het tehuis. Deze missionaire voorziening, deze getuigenis van Gods liefde voltooid te zien ondanks moeilijkheden en obstakels, vervulde me met blijdschap. Zoals onze stichter, de heilige Arnold Jansen, placht te zeggen: "Goed werk dat van God komt, kan vaak herkend worden aan de moeilijkheden bij het realiseren ervan."

*Pater Zdzislaw Grad SVD
Madagaskar*

Malaria

Angola, Luanda - In Angola leven de twee meest gevaarlijke muggensoorten die malaria overbrengen. Beide soorten passen zich aan verschillende levensomstandigheden aan en voeden zich ook met dierlijk bloed. Op een bijeenkomst in Luanda maakte de coördinator van het programma voor de bestrijding van malaria, Filomeno Fortes, bekend dat in 2009 in totaal 3,1 miljoen gevallen van malaria geregistreerd werden. In 8000 gevallen was de ziekte fataal. Angola wil de verspreiding van malaria verminderen en in 2030 geheel indammen. Om ervoor te zorgen dat dit doel kan worden bereikt, probeert het ministerie van Volksgezondheid de malariagevallen tot het jaar 2012 met 60% te verminderen en 80% van de kinderen jonger dan vijf jaar te vaccineren. Ook zwangere vrouwen moeten speciaal beschermd worden door het verspreiden van sneltesten en muskietennetten.

AIF

Kinderarbeid

Filippijnen, Manila - Volgens de statistieken van de International Labour Organisation (ILO) waren er in 2010 meer dan 2,4 miljoen

werkende kinderen in de Filippijnen en 215 miljoen werkende kinderen in de gehele wereld. Ongeveer 18.000 kinderen tussen 10 en 14 jaar werken in Filippijnse mijnen. Ze worden daarbij blootgesteld aan stof en chemicaliën die op kwik gebaseerd zijn en ernstige schade aan de hersenen kunnen veroorzaken. Verder krijgen ze vaak last van rachitis vanwege het gewicht dat ze moeten dragen. Daarnaast zijn er kinderen die werken in de gevaarlijke diepzeevisserij, op vuurwerkfabrieken en plantages, in de vleesverwerkende industrie of als hulp in het huishouden. Het hoogste aantal werkende kinderen werkt in de landbouw: meer dan 2 miljoen, van wie 1,4 miljoen jonger dan 15 zijn. De ILO is met een programma begonnen (International Programme on the Elimination of Child Labour, IPEC) met de bedoeling kinderen te beschermen tegen de ergste vormen van kinderarbeid met alternatieve bronnen van inkomsten voor de ouders. Het programma loopt onder meer in de provincie Quezon, waar het Ministerie van Onderwijs rondtrekkende leraren naar afgelegen gebieden stuurt om kinderen te onderwijzen die tijdens de oogsttijd de school verlaten. In de provincie Bukidnon, bekend

om de suikerplantages, zal de IPEC een gemeenschapsschool stichten voor de daar levende stammen.

Fides

Jaar van het Geloof

Vaticaanstad - Op 16 oktober kondigde paus Benedictus XVI een Jaar van het Geloof aan "om een vernieuwde impuls aan de missie van de Kerk" te geven. Het jaar begint op 11 oktober 2012, wanneer de katholieke Kerk herdenkt dat 50 jaar geleden het Tweede Vaticaanse Concilie begon. Op de eerste dag van het Jaar van het Geloof wordt herdacht dat de zalige paus Johannes XXIII het Concilie opende. De start van het nieuw uitgeroepen Jaar vindt plaats tijdens de Bisschoppensynode over de Nieuwe Evangelisatie. Het eind van het Jaar van het Geloof is op het hoogfeest van Christus Koning, 24 november 2013. Voor de paus is getuigen van het geloof essentieel in een samenleving die van het geloof een privézaak wil maken. In zijn brief roept de paus op tot een vernieuwde en authentieke bekering tot de Heer. De paus onderstreept ook het belang van het Credo, omdat de kennis van de inhoud van het geloof essentieel is om zijn eigen instemming te geven.

Ook benadrukt de paus de band tussen geloof en liefde. "Geloof zonder liefde draagt geen vruchten", aldus Benedictus XVI.

rkkerk

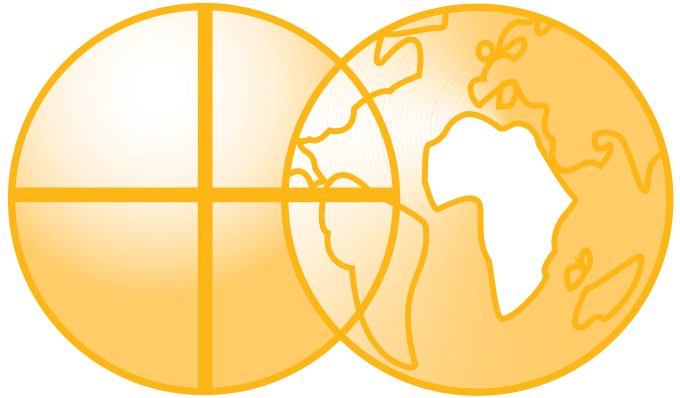
Dialogo voor de vrede

Filippijnen, Manila - Een van de vruchten van dialoog tussen christenen en moslims, gemotiveerd door goede wil, is de oprichting van het Centrum voor Islamitisch-Christelijke Dialoog in de buurt van de Grote Moskee van Quiapo in Manila. De moskee is een referentiepunt voor alle islamitische Filippijners uit het zuiden, waar de moslims een minderheid van 6 miljoen vormen. Quiapo is ook de wijk waar de beroemde kerk van de Nazarener is gelegen met het beeld van het zwarte Kind Jezus, de bestemming van vele bedevaarten vanuit het hele land. Het centrum voor dialoog is er gekomen dankzij de inspanningen van Pater Clemente Ignacio, pastoor van Quiapo, katholieke missionarissen en islamitische leiders die Quiapo tot een plaats van dialoog en samenwerking tussen moslims en christenen hebben gemaakt. Dit nieuwe Islamitisch-Christelijk Centrum zal worden geleid door de beweging voor dialoog "Silsilah", opgericht door PIME mis-

sionaris Pater Sebastiano D'Ambra. Deze beweging is al meer dan 25 jaar actief in het zuiden van de Filippijnen. Het is de eerste keer dat een dergelijk centrum bij een moskee is ondergebracht, wat nieuwe hoop geeft voor de toekomst. Het centrum zal zich inzetten voor de vorming van een "cultuur van dialoog als de weg naar vrede" en zal een spirituele benadering voorstellen tot 'duurzame' vrede die voor iedereen haalbaar is.

Fides

gericht is op wraak", zegt priester Constantin Pen-teley die namens de Kerk verantwoordelijk is voor penitentiaire pastorale zorg. "Ons rechtssysteem is als volgt: in het Oude Testament was het oog om oog, tand om tand, nu is het een kaak voor een tand en een hoofd voor een oog." Volgens Pen-teley gebruikt het systeem "moderne methoden van marteling". "Er zijn gevallen waarin iemand jarenlang moet wachten op zijn gerechtelijk onderzoek en von-

Kritiek op gevangenis-systeem

Oekraïne - De Grieks-Katholieke Kerk in Oekraïne uit stevige kritiek op het gevangenisstelsel in het land. "Een persoon verliest in de gevangenis zijn volledige waardigheid doordat het systeem werkt als een repressief apparaat dat

nis. Mensen raken hierdoor zo uitgeput en moedeloos dat ze maar schuld beken-nen." De Grieks-Katholieke Kerk is de grootste van de 21 Oosterse Katholieke Kerken die verbonden zijn met de Heilige Stoel. Volgens Vaticaanse statistieken is tien procent van de ruim 46 miljoen inwoners van Oekraïne Katholiek.

Kerk in Nood

IK NAAR HET KLOOSTER ??

Ik ben in Columbia geboren als jongste van een gezin van 7 zussen en 3 broers. Als jong meisje dacht ik alleen aan vertier, ik hield van dansen en uitgaan. Ik had een passie voor sport. Mijn oudste zus Maria ging naar het klooster toen ik pas geboren was. Ik ging wel naar de kerk maar was niet echt met het geestelijk leven bezig! Nog minder dacht ik erover zuster te worden! Nadat ik van het lyceum kwam, wilde ik in het leger, maar dat was voor een meisje niet gemakkelijk en ook mijn ouders waren het niet eens met mijn plannen en bleven me ontmoedigen. Dus zag ik er vanaf soldaat te worden en zocht een baan. Tijdens een familiebezoek van mijn zus Maria bracht ik veel tijd met haar door en luisterde naar haar verhalen, werd nieuwsgierig en ik vroeg me af wat ze nog meer deed behalve "bidden en boete doen", want dat was mijn voorstelling van het leven van een zuster. Maria gaf geen

echt bevredigend antwoord op mijn vragen, maar toen ik doorvroeg zei ze me tenslotte: "Als je meer over het klooster wilt weten, schrijf dan een brief aan Moeder Immacolata". (Jaren tevoren had onze zr. Immacolata, destijds Algemeen Overste, ons een bezoek gebracht. Toen was ik een kindje in mama's armen en zij wees op mij en zei : "Dat meisje wordt ook een religieuze".) Ik antwoordde: "Ik wil geen zuster worden, maar ben gewoon geïnteresseerd in hun leven...! Toch gaf ik haar een brief mee. "En de groeten aan je medezusters"- zei ik met nadruk. Het antwoord op de brief liet niet lang op zich wachten. Ik las een zin die voor altijd in mijn hart geprent bleef: "Voor Jezus moet je niet bang zijn, Jezus moet je beminnen". Door deze uitdrukking zag ik mijn leven als een voortdurend op de vlucht zijn. Ik was op de vlucht voor iemand... Vanaf dat moment begon ik de

leegte en zinloosheid van mijn leven te ervaren. Toen mijn moeder me zo zag zei ze me: "Dochter, vraag God dat Zijn wil voor jou geschiede." Dat woord joeg me zo'n schrik aan, dat ik zelfs in het Onze Vader niet durfde te zeggen: "Uw wil geschiede". Ik wist heel goed dat de Heer mijn woorden serieus zou nemen. Op een dag was ik met mijn broer naar de kerk gegaan en vertelde alles aan Jezus in het tabernakel. Toen ik weer buiten kwam was ik ervan overtuigd dat ik met de Heer een relatie was begonnen, maar de tijd ging voorbij en ik bleef wie ik was. Tenslotte vatte ik op een avond moed en bad met heel mijn hart een Onze Vader. Ik ben er in geslaagd de zo gevreesde zin te zeggen: "Uw wil geschiede...". Met betraande ogen vervolgde ik: "...en U Heer, geef me de kracht om te accepteren en te doen wat U wenst, omdat ik het zonder U niet kan. "Deze twee zinnen vormden zich tot een persoonlijk gebed. Nu nog word ik ontroerd als ik aan dat moment denk, want het is niet gemakkelijk je leven in de hand van God te leggen. Maar ik heb het gedaan en alles werd lichter en duidelijker.

Enige tijd later sprak ik met mijn zus Maria over mijn werk, de studie en de familie. Gewoonlijk vertelde Maria op haar beurt over zichzelf, maar nu begon ze te praten over de problemen die enkele missionarissen beleefden. Ze zei me: "Teresa, er is zoveel te doen, zoveel missionarissen vragen ons om hulp en we zijn met veel te weinig zusters voor het werk dat verzet moet worden". Die woorden moedigden me aan over mijn zoeken naar Gods wil te praten, over mijn wens wat meer voor anderen te doen, om uit mijn kleine wereldje te treden en de diepere zin van mijn leven te ontdekken. En zo nodigde mijn zus me voor de eerste keer uit enkele dagen in een klooster door te brengen, wat me zou helpen mijn weg te vinden. Ik was koppig en bleef volhouden dat ik

geen roeping voelde en dat het kloosterleven me niets leek. "Hoe kun je dat weten als je het niet kent?" reageerde ze.

Toen besloot ik ervaring op te doen in de gemeenschap van de Missiezusters van Sint Petrus Claver in Brazilië. Terwijl ik afscheid nam van de familie beloofde ik hun binnen een maand terug te komen: "Ik zal er zeker niet kunnen wennen want het is niets voor mij! Ze zullen me in het klooster niet willen". Iedereen gaf me gelijk, alleen mama wierp tegen: "Als je met die gedachte gaat,

Zr. Teresa als postulante in Curitiba, Brazilië.

kun je beter niet gaan! Verspil je tijd en die van de zusters niet." Toch ben ik vertrokken, maar religieuze in habijt en met een sluier op mijn hoofd, zou ik zeker niet worden.

Die reis van een maand in het klooster, duurt nu al zes jaar. Ik ben gelukkig een zuster te zijn omdat Jezus me nabij is en me helpt zijn wil te accepteren en te volbrengen, zoals ik die avond in gebed gevraagd had. En ik ben gelukkig een missionaris te zijn want ik vind het, zoals Maria Theresia Ledóchowska, onze stichteres het noemt: de allermooiste van alle roepingen!

Zr. Teresa Leal sspc

EEN BISSCHOP TUSSEN DE OLIFANTEN

Pater Elio Greselin SCJ is op 70-jarige leeftijd benoemd voor een niet eenvoudige missie: de zorg voor het bisdom Lichinga in Mozambique. Het bisdom heeft een oppervlakte van bijna 130.000 km² en een bevolking van ongeveer 900.000 inwoners, van wie er ongeveer 215.000 katholiek zijn. Het bisdom heeft 15 diocesane en 13 religieuze priesters, 17 godgewijde broeders en 70 zusters.

Hij vertelt over zijn eerste ervaringen:

Ik ben thuis gekomen! Ik verlangde er erg naar, na een verblijf van een week langs het Niassa-meer in het grootste wildreservaat van Mozambique. Allemaal water en land die deel uitmaken van mijn oneindig grote bisdom Lichinga.

"Stop! ... laat die kudde olifanten passeren". Mijn vicaris remt af en een vijftiental van deze dikhuiden steekt de onverharde

weg over. Met hun matte ogen kijken ze ons nieuwsgierig aan, heffen de slurven op en trompetteren luid. Ze zijn niet gevaarlijk als ze niet worden lastig gevallen. Maar ze zijn werkelijk groot! De zon komt op en enkele minuten staan we in de schaduw van deze grote dieren. Ze stoppen om te wachten op de kleinsten en de moederdieren die altijd aan het einde van de karavaan lopen.

Olifanten uit de Niassa! Ze zijn de onbetwiste meesters van het reservaat. Men schat dat het er meer dan 18.000 zijn. 's Nachts is het beter hier niet te komen. Je weet immers nooit wat er kan gebeuren, want er zijn ook buffels, gazellen, leeuwen, luipaarden en wilde zwijnen. We gaan verder, verlaten het reservaat en gedurende vier dagen bezoek ik vier missieposten. Maar hier zijn ook olifanten! Op een dag bevinden ze zich op een afstand van vijftien meter van ons vandaan. Tussen het hoge gras bij het riviertje lessen ze hun

dorst en verfrissen ze zich. De gelovigen zijn bij elkaar gekomen voor de viering van het heilig vormsel. Maar de olifanten storen helemaal niet. Zij staan daar met opgeheven slurven alsof zij aan het bidden zijn en gedragen zich zelfs "nederig en devoot". De mensen zijn aan de olifanten gewend, maar ze boezemen nog altijd angst in omdat, wanneer ze over hun velden trekken, alles verslinden wat ze vinden. De mensen vluchten weg of laten iemand thuis die voortdurend op deksels en trommels slaat om ze te laten weten dat er iemand

aanwezig is. De olifanten blijven meestal uit onze buurt en eten alleen gras. De mensen vertellen me heel wat anekdotes over olifanten die dicht bij hun huizen komen en soms met hun slurf het dak van hooi van het huis wegnemen en de binnenkant onderzoeken. Als ze maïskolven, mapira (een soort graan) of ander voedsel vinden, eten ze alles op! Wie heeft de moed om hen weg te jagen? De voedselreserve voor een heel jaar is verdwenen in de buik van deze grote beesten.

Als de olifanten voorbij zijn getrokken, komen de apen in drommen voorbij: vals en slim zijn ze en altijd in beweging. Met hun ogen altijd op alles tegelijk gericht. Het lukt je nooit om hen te verrassen. De apen zijn sluw en lui. Zij werken niet, maar zijn altijd in de nabijheid van de mensen, klaar om hen bij de geringste onoplettendheid te bestellen. Ze zijn altijd in groepen van minstens drie of vier generaties: ouderen, jongeren, moeders met de kleintjes aan hun borst en het grote onomstreden hoofd dat zijn harem bestuurt!

Veel armoede van de mensen is te wijten aan deze plunderingen. Ik heb de overheid en de "bevolkingshoofden" opgeroepen iets te doen, maar ze zijn niet echt in beweging te krijgen. In dit gebied is de jacht ver-

boden. Zo nu en dan maakt een groep van moedigen jagers inbreuk op de wet

en doodt olifanten, gazellen en buffels, verdelen vlug de buit, en wat niet ziet wat niet deert. Nu is er een periode van rust omdat de dieren zijn vertrokken; ze hebben "begrepen" dat de omgeving vijandig is geworden.

De volgende week ga ik op pastoraal bezoek aan de andere kant van het Niassameer. Dat kan alleen met een motorboot. Er zijn geen straten, alleen maar onverharde weggetjes en paden van geiten. Water en bergen! Daar leven mensen die zich voor hun levensonderhoud bezighouden met de visvangst en landbouw. We trekken er door: bergen, afgronden en kleine ontgonnen inhammen. We zien er armoedige schuilhutten en bootjes uitgekapt uit boomstammen. Daar zijn de gezinnen. Zij ontvangen ons met vreugde, huppelend langs het strand met razendsnelle dansen. Dan komen de leerlingen van de missieschool en willen aantonen dat zij het Portugees machtig zijn. Zij willen het welkomstbericht voorlezen en enkele liedjes zingen die ze hebben voorbereid ... En jij, kleine bisschop, je bent, nauwelijks uit de boot gestapt, genoodzaakt in het water te springen, je bent nat tot aan het middel, je hebt de sandalen in de hand en probeert ze aan te trekken en ... dan willen ze hun bisschop

zien in zijn bisschopskleding met kalotje, zijn ceintuur met kwastjes, borstkrans en bisschopsring. Alles door God gezegend! Nu ben je aan land gegaan, je hebt een reis van vier uur over het meer achter de rug, je bent verbrand door de zon, je haren zijn gladgestreken door de wind. Het meer was gelukkig rustig (het beslaat een gebied van ongeveer 29.600 km²). Een unieke reserve van zoet water en zeer visrijk; de geleerden beschrijven minstens 350 soorten vis! Een rijkdom die, als hij zou worden gebruikt, het probleem van drinkwater voor vele Afrikaanse volkeren zou oplossen. Mijn christenen leven hier! Zij zijn mijn volk. Gezichten van vrouwen en van mannen, verbrand door de zon, vereelde handen die gewend zijn aan de schop en de roeiriem, vereelde voeten, gewend aan het lopen. Zij zijn mijn christenen. Zij hebben drie jaar gewacht. Zij zijn gekomen om de bisschop te zien en om gevormd en gedoopt te worden, te trouwen en om samen de Eucharistie te vieren. Iedereen gaat biechten en je hoort er slechts lichte zonden! God de Vader is ontvoerd en voelt zich hier goed. Zij stralen in hun armoedige maar schone (ten minste vandaag) kleding. In een gemeenschap vind ik een menigte van kinderen, die allemaal dicht bij de bisschop willen zijn. Ik probeer ze te tellen. Het zijn er meer dan 200 ... maar ze nemen zo weinig plaats in rondom het altaar. Hier bestaat het wonder van de versmelting van de lichamen! Een mysterie dat ik niet kan begrijpen: zo velen in zo'n kleine ruimte! Een bezoek van acht dagen, elf christelijke gemeenschappen, verplaatsingen overdag en 's nachts, varen in een boot (de laatste reis duurde acht uur). Wat je bijblijft is de ontvangst: ze hebben zich voedsel ontzegd om het te reserveren voor de bisschop. Het kamertje voor de nacht is onopgesmukt maar schoon; het dak van stro maar heel

Mgr. Elio Greselin op de dag van zijn bisschopswijding

erg dicht; warm water om een bad te nemen; de kaars met de lucifers voor de nacht; de nieuwe matten of het matrasje vol met hooi dat zo fijn is dat het aanvoelt als wol. Buiten rondom het huisje zitten de bejaarden en de vrouwen (een vijftigtal) samen rondom het vuur. Zij kletsen zacht en warmen stukjes van maniok en zachte maïskolven. De kinderen eten en slapen. Zij wachten op de heilige Mis van de volgende dag en waken met hun herder. Wij bidden samen de rozenkrans en dan ... welterusten! Het is werkelijk al twee uur in de ochtend, we zijn ook pas tegen middernacht gearriveerd.

Ik ga het huisje binnen en val in een diepe slaap. Kun je je de innerlijke vreugde voorstellen van een bisschop en van een volk dat alleen God de Vader kent en nu ook hun bisschop?

*Mgr. Elio Greselin
Bisschop van Lichinga, Mozambique*

MAALTIJDEN VOOR DE KLEINTJES VAN “WAWAWASI”

Bisschop Adriano Tomasi met zijn pastoor en religieuzen die werken onder de allerarmsten. Dankzij de inspanningen van de pastoor en Caritas Lima konden er op de heuvel tot nu toe 52 houten huisjes worden gebouwd voor de meest arme en behoeftige gezinnen. De huisjes zijn te herkennen aan de gele kleur.

Ik ben Adriano Tomasi ofm, werk al 43 jaar in Peru en sinds 9 jaar ben ik hulpbisschop van Lima (van origine kom ik uit Trento, Italië). Ik groet u in de Heer en onze Moeder Maria.

In ons Aartsbisdom zijn we naast het werk van evangelisatie, ook erg druk met het getuigen van de liefde van Christus, de naastenliefde. De mensen zijn erg arm. Vooral de kinderen en ouderen genieten niet de benodigde bescherming en hebben aan alles behoefte, vooral aan voedsel, gezondheidszorg en onderwijs.

God zij dank, is de economie van Peru in de afgelopen jaren veel verbeterd, maar er ontbreekt nog van alles, en veel moet nog gedaan worden opdat allen het noodzakelijke minimum hebben, de enorme

ongelijkheid verdwijnt en bij alle mensen brood op tafel komt.

Gedurende een korte periode was ik in Trento, daar stelde een van uw zusters me voor om bij u een project in te dienen en om hulp te vragen.

Het betreft een “asilo-cuna” een soort kleuterschool voor de allerkleinsten, zo'n vijftig kinderen die in een van de armste en meest chaotische buurten van de stad wonen, op een heuvel die “7 oktober” genoemd wordt.

De parochie telt ongeveer 30.000 gelovigen, en heeft het geluk gezegend te zijn met een jonge, sterke en heilige priester. Dankzij zijn inspanningen samen met Caritas Lima, waarvan ik vice-president

ben, konden we op die heuvel tot nu toe 52 houten huisjes bouwen voor de meest arme en behoeftige gezinnen.

Op de foto's zie je de huisjes in de gele kleur. Asilo-cuna (in het Quechua "wawawasi" genoemd) bestaat uit een grote zaal. De kinderen brengen hier hun dagen door. Ze krijgen er les en er worden andere activiteiten gedaan. Er is een plek voor spelletjes, een keuken, een eetzaal en een voorraadkamer.

De bouw werd gerealiseerd door Caritas Lima dankzij de hulp van het bisdom Pembroke (Canada) en de aankleding (meubels ed.) met royale steun van lokale bedrijven en weldoeners. Het is onze verantwoordelijkheid om voedsel te vinden voor de 5 maaltijden die de kleinen per dag krijgen. Twee moeders en andere personen die ons helpen met de schoonmaak, oppas en het bezorgen van de levensmiddelen, krijgen hiervoor een kleine vergoeding en levensmiddelen voor hun gezin. De overheid helpt ons met een ervaren leerkracht

en maandelijkse begeleiding van een voedingsdeskundige en sociale en medische assistenten.

We hebben voor ons project ongeveer 400 euro per maand nodig. (1300 soles oro, Peruaanse munteenheid). Hierin zijn de elektriciteit, het water en onverwachte uitgaven niet meegerekend. Dat is per jaar 4800 euro. Om een idee te geven van de armoede in het gebied: in vijf heilige Missen die in de parochie worden gevierd brengt de collecte 20 euro op.

Als u de foto's bekijkt, zult u zien dat ik niet overdrijf. Met de pastoor presenteer ik u hiermee onze behoeften: Kijkt u maar hoeveel u kunt helpen, voor hoeveel maanden, de Heer zal in de rest voorzien.

Ontvang mijn dankbaarheid en die van de gemeenschap, en onze warme en broederlijke groeten. Verenigd in gebed.

*Adriano Tomasi ofm,
Hulpbisschop van Lima, Peru.*

